
VÁROS A FÖLD ALATT

2.

TRIPICONI
SZTORI

IFJÚSÁGI SCI-FANTASY
SOROZAT

ROBIN O'WRIGHTLY

1. Egy hónappal korábban

Akkor hát vágjunk bele, ne várassuk meg Gregoriát – sóhajtott nagyot Daniel. Még belepillantott az egészalakos tükörbe, hogy megnézze, minden rendben van-e vele, mielőtt kilépett volna az ajtón.

Be kellett vallania magának, hogy izgult, és azt is, hogy valamiféleképpen örültségnek érezte, amire készültek ketten. Hetek óta tervezték a szökésüket, miután nem találtak más megoldást Perallantisz megmentésére, mint Daniel feláldozását. Képtelenek voltak ezt elfogadni, ezért döntöttek a vakmerő terv mellett. Hogy hova menekültek volna, nem tudták, csak el a Városból. Abban reménykedtek, hogy egy nyugodt, földalatti helyen találnak egy köztes megoldást saját maguk és a szerelmük megmentésére, valamint a népük fenntartására is. *Megmérgez minket ez a Város olyan méreggel, melytől az amulett sem véd meg* – rettegtek. Tisztán akartak látni és gondolkodni, valamiféle megújulásban reménykedtek, miután elhagyják a kristályburkot.

Daniel kevés holmit akart magával vinni, hogy ne akadályozza semmi egy esetleges vészhelyzetben, hiszen tarthatott a szakadároktól és a saját apjától is. Mivel már elmúlt tizenhét éves a nagycsillagév harmadik hónapjában (ez a felszínieknek május volt), a hamarosan bekövetkező tizennyolcadikat betöltve maga dönthetett volna

a sorsáról. Zsigereiben érezte, az apja nem fog sokat várni, hogy felküldje. Most kellett lépnie, vagy nem marad esélyük Gregoriával együtt maradni, és neki meg kell halnia egy olyan kísérletben, amely nem kecsegtetett sok sikerrel.

Múlt év utolsó havától kezdve (ami február volt a földfelszínen) mindennap elment a szentélybe Jeéllal beszélgetni, hátha meghallja és megsegíti őt.

– Bárcsak olyan lehetnék, mint te, aki mindenét odaadva feláldozta magát – mondta azon az ötödik havi (júliusi) napon, amikor utoljára járt ott és az életén, a jövőjén merengett. – De nem vagyok olyan. Nekem egyszerűen nem megy. Kérlek, bocsáss meg!

Persze a perallantidák istene, Lantum Jeél, aki a felszínen járt Jahve, vagyis Jézus Krisztus föld alatti megtestesülése volt, nem egészen így áldozta fel magát a világ bűneiért, de Daniel most nem törődött ezzel a részlettel, mert helyesnek érezte a tervét. Mert azon túl, hogy úgy gondolta, ezt kell tennie, el kell futnia, új és saját életet kell kezdenie a Városon kívül, más értelme nem volt a tettének.

Erősen dúltak benne az érzelmek mind Gregoria, mind pedig a saját sorsa miatt. Nem ismerte még a szerelem pusztító természetét, mivel azelőtt minden ilyen érzelemtől tartózkodott. Eszével csak a népe jövőjét tudta megragadni, minden más rózsaszín ködbe veszett.

Aznap reggel odaadta szerelmének a rejtjeles üzenetet, miszerint még este nekivágnak az útnak, de nagyon körültekintőnek kellett lennie. Mivel Gregoriával sosem voltak egy zászlóaljban – egyrészt, hogy elkerüljenek egy felesleges lebukást, másrészt, mert nem egy körzetben laktak –, nem volt egyszerű a dolga.

A sors azonban kezére adott egy hirtelen lehetőséget: a lány zászlóalj-parancsnoka aznapra vizsgálatot rendelt el, azaz az őrségváltáson egy királyi személy is jelen kellett, hogy legyen. Szűrőpróbaszerűen találták ki, hova ment az uralkodó, és mit ad Jeél, pont Gregoria zászlóalját választották ki. Az ilyen vizsgálatokon Hieronimusz vagy Daniel személyesen nyújtotta át a dárdákat a tíz másik társát váltó katonának. Közben beláthatott a rendszer egy részének működésébe, ott és akkor tanácsokat oszthatott a parancsnoknak vagy szózatot mondhatott a csoportnak.

Daniel, a királyfi nyert egy kis időt a felkészülésre. Úgy tett, mintha beszédet intézett volna hozzájuk, miközben az üzenetet tartalmazó papirost a markába rejtette és egy dárdanyélre csavarta. Elmondott egy röpké pársorosot tele buzdítással és életbölcsességekkel, melyeket még kiskamaszként olvasott a könyvtárban, és kívülről fújta őket. Kihasználta, hogy mialatt a szózatával lefoglalta hallgatóságát, addig a kezére nem figyelt senki. A dárdanyelet közben a tenyerével takarta el ott, ahol a papírcsík volt, majd odalépett a zászlóalj első tagjához.

Mivel fiatal kora ellenére Gregoria volt a zászlóalj legjobb harcosa, ő állt a legelső helyen. Daniel ezt jól tudta, és fel is készült rá. A fegyvert rituális módon a lány kezébe adta, ahogy ilyenkor szokták, közben elővette közönyös tekintetét, mely Gregoriát cseppet sem bántotta, hiszen tudta, az álca miatt tesz így a királyfi.

A valami a fegyver nyelén a tenyerébe simult, de nem nézte meg, mert tudta, hogy abban a pillanatban lerántanak a leplet a viszonyukról. A beszéd után szótlanul lelépett, felvette az őrséget és egész idő alatt a keze

takarásában szorongatta a csíkot. A következő őrsváltás előtt csavarta csak le egy óvatlan pillanatban az addigra már majdnem teljesen szétizzadt papírfecnit.

Az volt a szerencséje, hogy íráshoz nemcsak szenet használtak, hanem egy állati eredetű tintát is, melyet nem áztatott fel a víz vagy az izzadság, ezért látható maradt a mondat: Nálunk sosem süt a nap. Megdobbant a szíve. Reggel hat órakor kezdődött az őrség és este hatkor fejeződött be, vagyis a Nagycsillag tükör alá bukásáig már csak három órája maradt. Nem volt visszaút, Gregoria is tudta, ha egyszer megszöknek, örökre vagy legalábbis halálukig számkivetettek maradnak.

Még egy utolsó pillantást vetett a tükörbe a királyfi, közben figyelmeztette önmagát: *Okos legyél, öregem!* Fegyvert nem vitt magával, hiszen pusztá kézzel képes volt bárkit ártalmatlanná tenni. Végső esetben pedig letépi az ellenfele amulettjét és eltöri a nyakát, véget vetve ezzel a harcnak. Olyan lelkiállapotban volt, hogy a gyilkosságtól sem riadt volna vissza.

Hátára vette azt a bőrtarisnyát, amit összekészített az útra, majd kilépett az ajtón.

Jeél kísérje utam! Várj rám, Gregoria!

Ügyesen titkolták a kapcsolatukat az íjással. Ha együtt voltak, legfeljebb hosszú pillantásokat váltottak, ennél több nem történt köztük. A környezetük azonban nem volt sem vak, sem hülye, és lehettek kémeik is a nép között. Tartottak tőle, hogy az óvatosságuk ellenére valaki megneszelte az öt hónapja tartó viszonyukat.

Esténként a patak partján, a király lakhelye mögött találkoztak, és Daniel alig várta ezeket a kedves órákat.

Sokszor azon kapta magát, hogy egész nap ezen gondolkodik, erre készül belül, miközben kívül rideg, tartózkodó arcát mutatta a külvilág felé. Ez a kettősség, az örült, szédítő szerelem és a közönyös, számító uralkodói lét szépen-lassan a becsavarodás határára kergette ezt a szerencsétlen sorsú, perallantida ifjút.

Daniel óvatosan körülnézett, nehogy meglepetés érje. Az utca csendes volt, nem járt már kint senki. Arra nem számított, hogy valaki hátulról a nyakába ugrik a kapu fölötti kőpad irányából, ráadásul bőven nagyobb testű volt, mint ő. A támadás erejétől elvesztette az egyensúlyát és összerogyott, majd mire feleszmélhetett volna, két oldalról ketten közrefogták, hogy ha felkel, ne használhassa a kezét, és ne legyen tere a lábharchoz sem. *Hárman egy ellen!* Valaki nagyon felkészült a küzdelemre, ha ennyire ügyelt rá, hogy harcképtelenné tegye.

Daniel érezte, hogy hibázott. Hallania kellett volna támadói lélegzését, a bokrok susogását, látnia kellett volna a fönt lapuló alakot a kőíven, de nem érzékelt semmit. Elnyomták az érzelmei, túlságosan lefoglalták a lánnyal és a saját magával kapcsolatos gondolatai. A nyakán érezte, ahogy megrántják az aranylapocos láncot. Tudta, ha leveszik az amulettet, halálosan sebezhetővé válik, és valóban, amint a kristály lekerült a bőréről, megszédült és fél percre elveszítette az eszméletét. Mire magához tért, már pecket tettek a szájába, vászonzsákokat húztak a fejére és megkötötték a nyakán, ezáltal tényleg elsötétült a világ, még az estéhez képest is.

Az amulettet a börtarisznyájába gyűrték, azután érezte, ahogy megrántották a szíjat a vállán. Kiabálni

próbált, de a pecektől nem tudott. *Gregoria!* – volt az utolsó gondolata. Ebben a szorult helyzetben elfelejtette, hogy a kiáltással, ami végül nem hagyhatta el a torkát, a lányt is végletesen veszélybe sodorhatja, ám ekkor egy erős kar megszorította a nyaka melletti részt a vállán, és ő abban a szempillantásban elájult.

Fel sem fogta, miért él még, mert ennyiből világos volt, hogy nem akarták megölni, csak magatehetetlenné tenni.

2. Az ébredés

Ahogy a hideg kristály hozzáért a kulcscsontjai között lévő mélyedéshez, ahová tervezték, kellemes bizsergés futott végig a tagjain. Érezte már ezt korábban, bár nem emlékezett rá, hol és mikor. Csak egy távoli erdő jelent meg hirtelen a lelki szemei előtt, de hogy ez hol volt, nem tudta.

– Mindjárt felébred, uram – mondta valaki, és Danielnek ismerős volt a hang.

Mikor kinyitotta a szemét, Roland, a lengyel kutató állt vele szemben. És határozottan nem erdőben voltak.

– Hol vagyok? Kicsoda maga igazából? Mit akar tőlem? És hol az apám?

Egymás után hadarta kérdéseit, de hiába, nem kapott rá feleletet, és úgy tűnt, a fenyegetőzés vagy a királyi védelemre való hivatkozás is hiábavaló lett volna, azt sem kapta volna meg.

Egy olyan orvosi ágyon feküdt, amelyet azelőtt csak a Város atlantida építésű vizsgálótermeiben látott. Félig megdöntötték és rászíjazták. Mivel a föld alatt lakó nép tagjai felnőttként sosem voltak betegek, ide jórészt gyerekek és megfigyelni kívánt egyedek, vagy perallantiszi atlantidák (felszíniek) kerültek. Hamar rájött, ő már nem gyerek és nem is atlantida, tehát...

De hiszen minden testi anyagomból van már nekik mintájuk. Mit akarnak még kivenni belőlem? – futott át agyán a rémisztő gondolat.

Hiába volt rajta az amulett, karjai és lábai még gyengék voltak, mert azért a kristálynak is idő kellett, míg erejével bejárta a testét. Meg sem tudott mozdulni, a kemény bőrszíjak és fémcsatjaik még a fejét sem engedték felemelni.

– Homokszem került a gépezetbe – felelte szenvtelen hangon Roland.

– Nem értem az ostoba földfelszíniek szószátyár hasonlatait – fújta dühödten a fiú, mert veszélyben érezte magát.

Egyáltalán nem lett volna baja a külföldiekkel, de ez a Roland már akkor sem volt szimpatikus, mikor először találkoztak. Most már tudta, miért.

Roland ugyanolyan hideg hanghordozással beszélt, mint korábban, nem hatotta meg a fiatalember dühe.

– Ez azt jelenti, hogy hibát vétettünk, mert nem számoltunk egy aprócska tényezővel.

– Mit jelentsen ez az egész?!

Daniel kezdte elveszteni a türelmét, ami mostanában gyakran esett meg vele, főleg mióta gyengéd érzelmek fűzték egy katonalányhoz. Tudta jól, hogy pokoli nagy hibát követett el, és hogy nemcsak a saját vagy Gregoria életét veszélyeztette, hanem az egész világáét is. Persze mindez nem történt volna meg, ha ez a kegyetlen földfelszíni nem jelenik meg a Városban.

Hamarosan egy másik arc került a látóterébe, amely sokkal kedvesebb volt számára.

– Apám! – kiáltott fel kétségbeesve Daniel.

– Édes, egyetlen fiam – mondta a férfi, de hangjából inkább csalódottság csendült, mint elérzékenyülés –, én is voltam fiatal... – Majd Roland felé fordult: – Talán túl korán bízunk rá ezt a küldetést... Vagy előbb kellett volna felküldeni?

– Uram, az időzítés talán nem volt tökéletes, de... – védekezett Roland, ám nem fejezhette be, mert Hieronimusz rárivallt:

– Nem volt tökéletes? Pocsék volt, Roland, Wieslawski fia! Danielnek volt ideje beleszeretni egy perallantida lányba!

Isten a földön, Gregoria! – vágott be villámként az agyába a felismerés. Rájöttek a titkukra, pedig annyira óvatosak voltak! Mégiscsak megláthatta őket egy kém vagy valahogy máshogy derült ki, mindenesetre a legborzalmasabb rémálma vált valóra.

– Mit tettek vele? – üvöltött fel a királyfi. A lehető legrosszabbat sejtette, és hirtelen olyan lelki fájdalom tört rá, ami azelőtt még sosem.

Az amulett egyenletes fénnel világított a nyakában, minden gyorsabb szívdobbanást, minden idegszálának feszülését felügyelte, vigyázta és javította, ezáltal fogyott az ereje, és ez még gyorsabban történt, amikor veszélyes vagy stresszes helyzetekbe került. Amikor felmerészkedett a felszínre, ahol alapból égette a nap, vagy amikor leesett a sziklafalról és eltörte a kezét, illetve megvágta magát valamivel, az ékszer meggyógyította, de egyúttal energiát is többet veszített. Ha ez így megy tovább, harmincöt éves koromig sem élek – jutott eszébe, mikor egy erősebb harcművészeti gyakorlaton akkorát rúgott belé

az ellenfele, hogy minden bizonnyal megrepedtek a belső szervei. Földfelszíni emberként gyorsan meghalt volna, de perallantidaként a kristály gyógyítani kezdte és percek múlva teljesen egészséges volt.

Tudott arról, hogy az apja még öt amulettet őrzött elrejtett helyen. Mind az elhunyt, ékszerszobákban sosem viselt testvéreiké voltak. Neki nem mondta meg, hova tette őket, mert Daniel időnként vakmerően viselkedett, és Hieronimusz nem akarta, hogy idő előtt használja fel a köveket. Nem szívesen gondolt rá, hogy ezzel az életmódjával csak rövid ideig lehetett volna király a fia, ezért mindent elkövetett, hogy életben tartsa őt. Gyakran mondogatta neki: amíg nem nő fel, nem ad neki több kristályt, így ha kihuny a fény, ő is a Föld magjának a részévé válik. A perallantidák temetkezésére utalt ezzel, ők ugyanis nem mélyre ásták a halottaikat, mint a felszíniek, hanem a forró magmába vetették azokat, akiknek kihunyt a fényük.

Egyszer Daniel is részt vett egy ilyen szertartáson, így hatott az apai intelem, mert élni viszont szeretett, mint minden eleven fiú, úgyhogy ezután igyekezett vigyázni magára. Akkor vetette bele magát a tudásszerzésbe úgy igazán, kiolvasta a teljes perallantida könyvtárat, átnézte az atlantida műtárat, zseniként kiskamasz fejjel végezte el az összes iskolát. De az oktatás utáni katonalét ismét kihozta belőle adrenalinkedvelő énjét, így a király megint aggódhatott Daniel kristálya miatt.

Roland, Wieslowski fia – ezzel kiderült számára a vezetékneve is –, Daniel szabad vállára tette a kezét, mintha együttérző akarna lenni:

– Ne aggódj, fiam, nem tettünk vele semmit. – Aztán hozzátette: – Még.

Daniel összeszorította a szemét, mert amit gondolt és érzett, az nem volt királyfihoz méltó. *Bárcsak kiszabadulhatnék! Megolvasztanálak, mint a forró láva, hogy még apád sem ismerne rád! Ha ugyan még él.*

– Daniel, legyen eszed! Végig kell csinálnod a küldetést, és amúgy sincs értelme az ellenállásnak – parancsolt rá az apja a másik oldalról.

Az amulettnek volt még egy különleges hatása: valamiképp telepatikus, azaz gondolatátviteli képességeket adott a perallantidáknak. Egészen pontosan irányított gondolatokat tudtak érzékelni, fogadni és küldeni, mint egy szöveges üzenetet az atlantidák a mobiltelefonjaikon. Hieronimusz tehát képes volt a fia gyilkos gondolatait érzékelni.

– Nem hagyhatod pusztulni az országot egyetlen, de még két ember kedvéért sem, ezt te is tudod, mert erre tanítottalak kisgyerekkorodtól fogva!

– Apám – mondta neki összetört lélekkel, fáradt hangon a fia –, ez a megmentési terv egyszerűen rossz...

– Ó, igen – szólt közbe szenvtelen hangon az apja –, csak húsz évig kutattuk a megoldást, de persze egy hőszerezelmes tinédzser egyetlen szavával áthúzza a hitelességét... Hát persze!

Daniel nem bírta elviselni a szavaiban megbűjő cinikus szarkazmust, így kitört a dühe:

– Ez a terv pokoli, tudja, Roland? Csinálja csak utánam! Ugye, az már nem tetszene magának? Kell, hogy

legyen más megoldás! Így Perallantisz sem menekül meg, én pedig ugyanúgy meghalok.

Most Hieronimusz hangja is színtelenné vált:

– Sosem neveltem önző gyermeket. Mi történhetett, hol romolhatott el a dolog, ha nem ott, hogy egy nősze-mély elcsavarta a fejed?

– Akkor is ezt vallottam, amikor még... Amikor még nem szerettem őt.

Daniel halkán beszélt és szándékosan nem mondta ki a harcosnő nevét, mert hátha nem tudták pontosan, ki az, hanem csak egy lányról volt tudomásuk, remélte magában.

A király szavai pörölycsapásként érték az elméjét és szívét.

– Tudom, hogy Gregoria ada-Abnim eva-Milena az, akit szeretsz már egy ideje. Eszedbe ne jusson tagadni, mert biztos ő az. Nem vagyok se vak, se hülye, édes fiam.

– Ne bántsd őt, kérlek! – szakadt ki Danielből a könnyörgés. – Nem tehet semmiről! Bármit megteszek, csak kíméld meg Gregoriát.

Fogalma sem volt, honnan tudhatta meg az apja, hiszen valóban mindketten nagyon diszkrétek voltak. Egyetlen fizikai kontaktusuk a perallantida kézfogás volt estéknként, még csak meg sem ölelték egymást, pedig nagyon szerették volna, de erősebb volt bennük a félsz, hogy mindent elveszíthetnek, ha fény derül a szerelmükre. Mindketten katonák voltak, tanultak önmérsékletet és viselkedési álcázást, a gondolataik elrejtését, még ha ezért legbelül egész lényüket lángba is borította és felemésztette a szerelem. Számára Gregoria volt az egyetlen kapaszkodó,

a kiút a rendszerből. Azt is ő erősítette benne, hogy teljes testével és lelkével élt és élni is akart. Kezdett biztos lenni benne, hogy valóban volt egy kémük. De kicsoda?

– Nem bántom – mormolta maga elé a király –, hiszen ismerem, mennyire kegyetlenül erős is tud lenni a szerelem. Elveszi az ember eszét, hogy amikor kellene, nem tud helyesen dönteni. Édesanyáddal mesélhetnénk is erről, de nincs rá idő. És én sem vagyok örült, fiam. Ha bármit tennék azzal a lánnyal, te megvadulnál. Nem tudhatom és nem is akarom tudni, meddig jutottatok el egymással...

– Ó, ehhez aztán végképp semmi közöd! – Danielből feltört a dac, mert sarokba szorították, amit nagyon nehezen tűrt ebben a helyzetben, főleg mivel most alaptalanul vádolták meg őket.

– Nem számít a testi kapcsolat – válaszolt Roland Hieronimusznak, mintha a királyfi ott se lett volna –, mert a lelke, az elméje van tele vele. Ez a nagyobbik gond, így ugyanis nehezebben juttatjuk el a felszínre.

Mit akar ezzel mondani? – futott át Daniel agyán a félelem. Elképzelni sem tudta, mi következik ezek után.

Az apja határozottan, ellentmondást nem tűrő hangnemben szólt rá.

– Fiam, teljesítened kell a küldetést, mert ez a te sorsod és az én parancsom. Roland, érje el, hogy Daniel készen álljon a kísérletre. Ki lehet venni a lelkéből ezt az érzést?

Kivenni... a lelkemből... a szerelmet? – Ez annyira rettenetesen hangzott, hogy Daniel sírva is fakadt a vizsgálóágyon. Reszketett a dühtől és kétségbeeséstől, miközben az arcán kétoldalt lefolytak a könnyei. *Roland, én megöllek!*

Esküszöm! Apámra, anyámra... és Gregoriára! – tombolt benne az őrjöngő méreg.

– Van egy módszer, amivel elfelejtheti a lányt vagy akár csak azt, hogy valaha szerette őt – simogatta az átlát Roland. Ennél borzalmasabbat nem is mondhatott volna. – Ha a lányról szóló emlékeit is meg kell szüntetni, akkor hosszabb...

– Elég lesz csak a szerelem emléke, a fiam ugyanis gyerekkora óta ismeri Gregoriát, és félek, hogy a küldetést meg a sok tanítást is elfelejtené vele együtt, nekünk pedig nincs sok időnk ezeket pótolni – mondta ki apja az ítéletet.

Roland ekkor elhagyta a rideg, fehér termet, amelyről Daniel egyáltalán nem tudta megállapítani, hogy a föld alatt vagy a föld fölött van-e, számára teljesen idegen volt az atlantida stílus, amellyel berendezték. Közvetlenül a vizsgálóágy fölött két lámpa lógott, de egyik sem égett erős fénnel, ám arra teljesen jó volt, hogy egy bizonyos szögben zavarja a látását.

Mindent elvették tőle, az erejét, a méltóságát és most még a szerelmét is el akarták pusztítani. Lázasan keresett az elméjében valamilyen ötletet, megoldást, stratégiát, amivel ezt megakadályozhatná. Közben zokogott a tehetetlen kétségbeeséstől, amiért nem mentheti meg sem Gregoriát, sem önmagát és nagy valószínűséggel a népét sem.

Hieronimusz ismét fölébe hajolt és lágy, szinte esdeklő hangon szólalt meg:

– Egyetlen élő fiam, Daniel! Értsd meg, nem tehetek mást. Nézz magadba, mennyire legyengített a szerelem, hiszen te sírsz. Hagyd az asszonyokra a sírást, fiam! Egy

király, egy katona nem sír, nem gyászol, hanem harcol és túlél. Hányszor végigcsináltam már ezt a testvéreiddel, az én testvéreimmal, a szüleimmal, a barátaimmal... Mit nem adnék érte, ha elfelejthetném az emléküket! Te szerencsés vagy, Daniel, miért nem érted meg? Neked küldetésed van, ez a létezésed értelme, és most arra kell összpontosítanod!

Daniel közben megemberelte magát, mert abbahagyta a sírást. Könnyes arcán a finom, még gyermeki vonások megkeményedtek, szemét és ajkait összehúzta, amitől az arca fenyegető kifejezést öltött, majd így válaszolt halk és mély hangon, mint egy meglett férfi:

– Azt kívánom, Jeél adjon neked is könnyeket, apám, ha már szívet nem adott.

Támogasd a munkánkat!

Amennyiben egyetértesz a céljainkkal:

- szeretnéd, hogy minél több magyar nyelven írt magyar könyv szülessen,
- szeretnéd, hogy a fiatalok többet olvassanak, írjanak,
- szeretnéd, hogy külföldön is jobban elismerjék a magyar szerzők írásait,

akkor támogasd te is az MKMT mozgalom céljait, vagy egy adott projekt megvalósítását, lebonyolítását!

Válaszd ki mely projektet támogatod, és akár egy kis összeggel előremozdíthatod a megvalósulását!

<https://mkmt.hu/tamogass>

Facebook oldalunk: facebook.com/mkmtMozgalom
Instagram: <https://www.instagram.com/mkmtmozgalom/>
Levelezési cím: 2049 Diósd Hársfa utca 5/2.
Telefon: +36(30)499-34-77
email: info@mkmt.hu

